

0703 – 3. juli

Salig er det menneske som Gud tilregner rettferdighet uten gjerninger. Rom 4: 6.

I klar og utvetydig tale forkynner dette budskapet oss at et menneske kan være rettferdig i Guds øyne, selv mens han ennå kjenner synden i seg.

Her sies det nemlig uttrykkelig at når Gud rettferdiggjør et menneske, så skjer det ikke på den måten at han utsletter synden i hele hans vesen, og gjør mennesket i seg selv syndfri. Men at det skjer ved en tilregning.

Denne teksten sier at vår rettferdiggjørelse skjer på den måten at Gud tilregner meg en rettferdighet som ikke finnes hos meg. Og på den andre side «forlater» og «skjuler» all den synden som finnes hos meg.

Men fordi ordet rettferdiggjøre gjerne kunne bli oppfattet tvetydig av noen, bruker apostelen isteden uttrykket: tilregner rettferdighet. I tillegg har han så også forklart dette salige verk gjennom Davids ord om at bare det menneske er salig «som har fått sine urettferdigheter forlatt, og sine synder skjult» eller «dekket over». At bare «det menneske» er salig «som Gud ingen synd tilregner».

Tenk da, når det mennesket er salig som Gud «tilregner rettferdighet uten gjerninger», og som han ikke tilregner syndene hans – da er det jo dermed også samtidig sagt at rettferdigheten ikke finnes hos dette salige mennesket! For da hadde det ikke vært nødvendig at rettferdigheten ble «tilregnet» ham.

Men på den annen side innebærer dette også at syndene derimot finnes hos det salige mennesket, ettersom disse «ikke tilregnes» ham, men «skjules».

Dette er da tydelig og klart hele Skriftens store hovedlære, som vi finner i all Guds forkynnelse om Kristi stedfortrederembete, og om hvordan hans rettferdighet tilregnes. Men her finner vi det uttrykt kort og konsist, så det straks fullstendig avviser den falske oppfatningen som sjelefienden en gang imellom bruker til å forville menneskene: At vi skulle rettferdiggjøres på den måten at vi blir gjort syndfrie i oss selv.

Nei, sier apostelen her tydelig og klart, Gud gjør oss rettferdige på den måten at han tilregner oss rettferdigheten, uten at vi verken er eller blir rettferdige eller syndfrie i oss selv, her på jorden. Derfor må nettopp syndene «forlates» og «skjules».

Har vi nå dermed forstått at vi ikke er rettferdige på den måten at synden er utslettet i vår egen natur, eller at vi i egen person fullkomment oppfyller loven, men at det må skje gjennom en «tilregning», –. Så må vi da heller ikke falle i en like stor villfarelse på motsatt side, så vi får den holdningen at Gud regner oss for rettferdige, selv om vi ikke virkelig er det.

Nei, lovet være Herrens navn! Vi er virkelig rettferdige gjennom ham! Den som ikke er blitt helt våken så han ser Guds fullkomne råd, drømmer lett om en form for rettferdiggjørelse hvor Gud på en måte slår av på sine hellige ord og dommer. Og dermed erklærer oss rettferdige uten at vi på noen måte eier det som rettferdighet betyr; nemlig en fullkommen oppfyllelse av loven, så vi etter loven

står ustraffelige innfor Gud. Dette vil være en helt forkastelig tanke overfor Gud. Som om han praktiserte barmhjertighet på bekostning av sin evige rettferdighet i alle sine dommer.

Det er noe ganske annet apostelen lærer: «Gud har satt sin Sønn til en nådestol ved troen, i hans blod, for å vise sin rettferdighet i det at han rettferdiggjør den som tror» – slik ordene lyder i Rom 3, – «så han kunne selv være rettferdig og gjøre den rettferdig som er av Jesu tro». Og i Rom 5 sier han uttrykkelig at det er gjennom den énes lydighet, den énes rettferdighet, vi blir rettferdiggjort.

Det skjer ikke ved at han «slår av» på en eneste bokstav eller prikk i loven. Men gjennom en total og fullkommen oppfyllelse av alle lovens bud og dommer – som vår Stedfortreder så helt og holdent gjorde i vårt sted, – som om vi selv hadde gjort og lidd alt slik loven krevde.

Et menneske kan så fullstendig oppfylle en annens forpliktelser, f. eks. betale sin brors gjeld, at skyldneren selv blir virkelig skyldfri, og ikke kan kreves for noe mer. Og at han altså ikke bare ansees for å være det, men at han virkelig er skyldfri. På grunn av at hans gode bror fullkomment betalte hele gjelden hans.

Så mye mer må da Herren Kristi fullbrakte offer og betaling for oss gjøre oss virkelig skyldfrie og rettferdige, selv om vi ikke selv har noen mulighet for å oppfylle loven.

Derfor må vi altså ikke oppfatte ordene «tilregne rettferdighet» som om Gud skulle regne oss for rettferdige, mens vi virkelig ikke er det. Meningen er bare den at det er en annens rettferdighet som er skjenket og tilregnet oss. Men på en så sann og fullkommen måte at vi virkelig er rettferdige.

Den hellige loven har ingen ting mistet i sin majestetiske rettferdighet. Det den krever er fullbyrdet i hele sin uendelige bredde. Dens dommer og straff er sonet i all sin gru. Kort sagt: Gud er rettferdig når han rettferdiggjør den som tror.

For det er ikke en tenkt eller oppdiktet, men en virkelig rettferdighet han tilregner oss. Og på den siste dag skal han for hele verdens åsyn kalle sine troende de rettferdige, og i samsvar med sin fullkomne rettferdighet gi dem «rettferdighetens krone».